

Idelette Otten: 'Omdat er niets afleidt, kom je tot de kern'

TEKST JAN VRIEND | FOTO MARCEL ROB FOTOGRAFIE

Ze zag een stil klooster in een TV-uitzending, dacht: 'Daar moet ik naar toe' en ontmoette er een vriend voor het leven. De reis naar Caldey Island bracht haar naar een cisterciënzer broeder, die haar biechtvader en penvriend zou worden: Titus Keet. Een man vol verrassingen.

uister naar het ruisen van de zee, dat zich op Caldey Island vermengt met gezang van monniken. Het is een mini-eilandje, voor de kust van Wales. Piepklein, maar met een grote aantrekkingskracht. Vanwege het klooster dat er staat, maar ook vanwege de prachtige natuur en de rust, schetst dominee Idelette Otten. Zij is een vaste bezoeker. 'Je komt er tot de kern.'

Idelette Otten (57 jaar) is predikant van de protestante wijkgemeente Vleuten, in Utrecht. Ze komt uit een domineesgezin: haar vader stond op de kansel en ook haar twee zussen studeerden theologie. Idelette is getrouwd met Henk Schoon, pastoor in de oud-katholieke kerk. Ze hebben drie kinderen, één van hun dochters rondt binnenkort ook haar theologiestudie af. Idelette vertelt dat ze van het abdijleven begon te proeven toen ze met een groep van haar kerk logeerde bij het Lioba-klooster in Egmond. 'De stilte daar vond ik een verademing. Wij protestanten hebben de neiging ons in de kerk vooral verbaal te uiten. Dan zijn de rust en het zwijgen in een klooster een welkome afwisseling. Ook de getijden spreken me aan. Dat je een dag inricht volgens een vast ritme, geeft houvast.'

WORLD WITHOUT END

Een aflevering van de Kloosterserie over Caldey Island op tv, bracht haar in 2004 op het idee om daar met vrienden een kijkje te nemen. Reizen naar dit klooster betekent: vliegen naar Wales, met de trein naar havenstadje Tenby en dan een paar zeemijlen met de boot naar je einddoel. Op Caldey Island wonen ongeveer 25 mensen. Er staat een abdij waar vanaf de zesde eeuw monniken leven en werken. Zij legden de basis voor de elf trappisten die er nu wonen.

De natuur op het eiland is een ruige combinatie van rotsen, grasland en strandjes. Overal ruik en hoor je de zee. Idelette: 'Omdat je de rest van de wereld achterlaat, voel je je daar helemaal los van alles. De tijd lijkt er stil te staan. Daardoor voel je je extra verbonden met het leven zelf. Omdat niets je afleidt, ervaar je alles heel intens en kom je er tot de kern. Het komt ook omdat alles er heel eervoudig is. De gastenverblijven en de douches zijn sober en er zijn geen winkels. Daarom denk ik vaak op de eerste dag: "Hoe hou ik het hier uit?" Maar dan

word je meegenomen door de liturgie, de boeiende diensten en de prachtige omgeving en geef je je er helemaal aan over. Als je midden in de nacht door de duisternis naar de kerk loopt voor de metten, voel je je als het ware opgetild worden. Dan hoor je in de verte de zee ruisen en de vogels fluiten terwijl in de kapel de broeders de sterren van de hemel zingen. Op die momenten begrijp je precies wat ze bedoelen met *world without end*.

HARING

'In de tv-uitzending vertelde de Nederlandse abt, Daniël van Santvoort, over het kloosterleven en de natuur op het eiland. Ook liet hij zich ontvallen dat hij het soms mist om een Hollands harinkje te eten. Daarom namen we haring voor hem mee, om het ijs te breken.' Idelette en haar vrienden knoopten een praatje aan met de abt, waarbij ze hem de meegebrachte haring gaven. 'Opeens was daar ook een andere Nederlandse monnik, die na de vespers zei dat niet alleen de abt graag een harinkje lustte. Er ontstond een gesprek, waarbij we bijna niet uitgepraat raakten.' Deze monnik was Titus Keet: een trappist die voor hij intrad een avontuurlijk leven had als fotograaf en autocoureur. Idelette: 'We hadden meteen een klik. Hij vertelde dat hij in de racerij vrienden had verloren en naar het klooster ging om tot bezinning te komen. Hij bleef en was onder meer ziekenverzorger in de Sint-Benedictusabdij De Achelse Kluis in België. In 2004 kwam hij naar Caldey Island.'

GELUKKIG ZIJN

'We wandelden elke dag wel even met Titus over het eiland, waarbij we alle aspecten van het leven bespraken. We werden vrienden voor het leven. Sindsdien is hij mijn biechtvader en penvriend.' Inmiddels is ze zeven keer op Caldey Island geweest en maakt ze plannen om opnieuw te gaan. Terwijl ze haar verhaal vertelt, ligt er een stapeltje brieven voor haar op de tafel. Brieven van broeder Titus. 'We delen vreugde en verdriet. Natuurlijk kunnen we ook bellen of appen, maar bij het schrijven van een brief denk je langer na over je woorden en formuleer je je gevoelens beter.' Er is net weer een brief klaar voor hem. Daarin staat ze erbij stil dat hij vijftig jaar geleden intrad. 'Hij is er nog steeds gelukkig. En ik mag daar de vruchten van plukken.' ■